

השחקנים שמופיע בו, הכולל כמעט את כל השמות הגדולים היום באיטליה, עם עזרה מכובדת מן ההוק. בין השחקנים הראשיים: מארצ'לו מאסטרויאני, ויטוריו גאסמן, אוגו טוניאצי, וסרג' רגיאני הצעיר. פתי, בין השחקניות: קארלה גראבינה, סטפאניה סאנדולי ומילנה וקוטיץ'. ובול-טים בצוות אב ובתו, המופיעים יחד זו הפעם השנייה: ז'אן-לואי ומארי טריני-טיגיאן, למעניינים, שניהם מבקרים הש-בוע בישראל.

התוצאות

במדור זה שבגליון העולם הזה 2204 התפרסמה ידיעה על הצגת הבכור רה של הסרט הישראלי נישואין נוסח תל-אביב בבית הרוחם באפקה. כוונתה של הידיעה הייתה למסור אינפורמציה ולא להעליב אף אחד מן הצדדים המעורבים בעניין. אם יש מי שנעלב מן הניסוח, עימו הסליחה.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב — **שיער, תוף הפח, ניי-שוואיה של מריה בראון**.
ירושלים — **תוף הפח**.
חיפה — **ימים ברכיק, שיער**.

תל-אביב

*** **נישואיה של מריה בראון** (מודיאנו, גרמניה) — ימיה הראשונים של גרמניה המערבית, אחרי המלחמה, כפי שהם משתקפים בחייה של אשה המנסה לעמוד על שתי רגליה מול האירועים הדרמטיים סביבה. בימיו ומישחק יוצאי דופן.

*** **תוף הפח** (ברייטווד, גרמניה) — הרומן של גינתר גראס על ילד המ-סרב לגדול כמחאה נגד החברה שבה הוא נולד, הופך סרט חריף וביקורתי על



שחקן ז'אן לואי טריניטיאן בורגנים

גרמניה בשנות השלושים והארבעים. הילד דויד בנטס בתפקיד הראשי גונב את ההצגה מכולם.

ירושלים

*** **אנה והאבים** (בנייניאומה, ספרד) — המשל של קארלוס סאורה על מצבה של ספרד, בימי פרנקו האחרונים מוביל את אשת הבמאי, ג'רלדין צ'פלין, לטירה סימלית שבה היא סובלת מהת-עלויות אם שלושת בניה המתוסבכים.

חיפה

*** **שחור לבן בצבעים** (אור-דן, צרפת) — סאטירה על לבנים באפריקה. המסכים לעסוק במילחמות של בני עמם בבית, שעה שתושבי המקום אינם מבינים במה המדובר, ואינם מתעניינים בכך כלל. וזה באוסקר הסרט הזה.

אור בצל נוסך הברזל



אהבותיה של בלונדינית (סינמה 2, תל-אביב, צ'כיה) — חקרנה חוזרת של סרט מוקדם זה, מצביעה על כישרונו העצום של מילוש פורמן, שביטוי אינו תלוי באמצעים שלרשותו.

סיפור האהבה בין הפועלת הצעירה בבית-חרושת לנע-ליים לבין הנגן בתיזמורת המבקר במיפעל, הוא למעשה הקולב, שעליו תולה פורמן תיאור מרשים של החברה הצ'כית שבה הוא חי באותו הזמן. הוא מעמיד את מצלמתו (הצלם הוא אותו אוונדריצ'ק שצילם גם את שיער) בעין של במאי תעודה כביכול. הוא מדריך את שחקניו כך שהתנהגותם נראית שיא הטבעיות, והוא מצליח להעניק משמעות וטעם לתנועות ולהעוויות הקטנות ביותר, שדרכן הוא מאיר את פני כל החברה.

סצנות שבהן לא קורה כמעט כלום, כמו הבילוי המשותף של הפועלים והפועלות או ההורים של הנערה, היושבים בבית ומתבוננים בטלוויזיה, הם דוגמה ומופת למה שאפשר לעשות במצלמה, ולהדגיש אחר-כך הדגש היטב על-ידי ערי-כה, כאשר העמדת צילומים שונים זה מול זה, מובילה את הצופה למסקנות שבהן רוצה הבמאי.

בסגנון הסרט הזה, ובגישתו של פורמן, יש משהו שמאפיין כמה מגדולי היוצרים שיצאו בשנים האחרונות ממזרח-אירופה, אנשים שנהרו היטב מלומר דברים מפו-רשים, ועם זאת, ידעו, בעזרת הכלים היסודיים של אומנו-



פועלות בבית-החרושת: שיא הטבעיות

תם, ושילוב, כמעט גאוני, של תיחכום נוסח אייזנשטיין וא-שויות נוסח צ'פלין, להעביר את כל המסר, מתחת לאפם של צנזורים קפדניים.

ולבסוף, כל החכמים שמתלוננים כי אי-אפשר לעשות סרטים בישראל מפני שאין מספיק כסף, מוזמנים לצפות בסרט זה שוב. השאלה אינה רק כסף, צריך שיהיה לבן-אדם גם מה לומר ושידע כיצד לומר זאת.

בצל האלימות



הפועלית

אנשים בצווארון כחול (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — שלושה פועלי תעשייה, שני כו-

שים ולכן אחד, מנסים לאזן את תקציביהם הדלים, באמי-צעות פריצה לכספת של האיגוד-המיקצועי, מעשה שנראה בעיניהם מוצדק ביותר, מאחר שלדעתם האיגוד חדל מזמן לייצג אותם. המעשה, המבוצע בשלומיאלית כמעט קוני-דסית, הוא תחילת שרשרת של אירועים המובילה לאל-ימות, סחיטה ומוות, שרשרת המצוירת בפעם נוספת את חוסר-האונים של הפרט מול המנגנונים השונים שמיועדים כביכול לשרת או לפרנס אותו, ומספק תעודה מרתקת על מעמד הפועלים האמריקאי.

הבמאי פול שרדר, שהאלימות היא מרכיב בלתי-נפרד מכל כתביו וסרטיו, מצליח לרמוז עליה ולאיים בה, גם בשלבים התמימים ביותר של הסיפור, בהצגה תיעודית של תהליכי הייצור במיפעל המכוניות שבו עובדים השלושה, או במערכת-היחסים השוררת בין הפועלים. בתבונה ראויה לשבח, נמנע הסרט מהפיכת השלושה לגיבורים או לקור-בנות, כאשר החולשות והמיגרעות שלהם עולות לא פעם על מידת האהדה שהם יוצרים בצופה. אלה אנשים רגי-לים, שמאמינים כי הם מסוגלים לשלוט במצב שעה שהמצב



פריור קייטל וקוטו: מוכשרים מאד

שולט בהם.

ולבסוף, הסרט לא יכול היה להצליח ללא שלישיית שחקנים מוכשרת באופן יוצא מן הכלל, ריצ'רד פריור, הארווי קייטל ויפת קוטו, המסוגלים באותה הטבעיות לצחוק ולחרון שיניים, למחות בקול ולהתפרש בדממה.

פעילות בצל

המילחמה



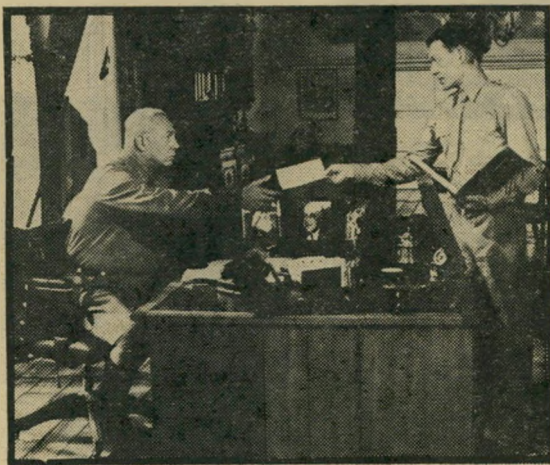
גנרל על הכוונת (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — שמו העברי של הסרט אומר את הכל:

אם ב,נשיא על הכוונת" דובר בהתנקשות דימוינית בנשיא צרפת, הגנרל דהיגול, כאן הנושא הוא ניסיון דימויני לחסל את גנרל פאטון.

סיב סברה זו, נבנית עלילת מתח, שעיקרה חטיפת רכבת ובה כל זהב הרייך השלישי. במהלך העניינים יש למאפייה, למימסד הצבאי המרובע ולרדיפת הבצע תפקיד חשוב בסיבוב העלילה, שמסתיימת במות פאטון (הוא באמת מת בתאונת-דרכים) ובהענשת כל האשמים.

בסך-הכל, סרט פעולה שהרבה מאד תלוי באיכות הבי-צוע שלו. הבמאי ג'ון האן, התמחה עד היום בעיקר בסו-גים אלימים וקיצוניים יותר של פעולה, ומותחן שעיקרו יצירת אווירה, ותרגילי הסחה למיניהם, מעמיד בפניו קשיים גדולים. הוא אומנם מייטיב להעמיד את המצלמות שלו בזוויות דרמטיות, וכאשר ניתנת לו האפשרות להזיז במהירות את דמויותיו, הוא בהחלט יעיל. מצד שני, כאשר מדובר בעיצוב דמויות אלה, או בחשיפה הדרגתית של מזימותיהם כך שמתח יישמר לכל אורך הסיפור, הצלחתו קטנה הרבה יותר, ונדמה שצופה מנוסה יכול לנחש את מהלכי הסרט שלב אחר ולפחות, לפני שהם מופיעים על המסך.

על כך צריך להוסיף את העובדה שהוא אינו טורח במיוחד להדריך את שחקניו, ומאחר שהם נדרשים לא



ג'ורג' קנדי: אדישים למדי

רק לזוז אלא גם לשחק, התוצאה היא אדישה למדי, בין אם מדובר בשחקנים הזקוקים למתח גבוה במישחק, כמו ג'ון קאסאבטס או פאטריק מקגוהן, או מיקצוענים שיכולים לעשות הכל, אם יודעים כיצד לבקש זאת מהם, כמו מאקס מון-סידוב או ג'ורג' קנדי. אשר לסופיה לורן, קשה לדעת מה מעשיה כאן. כוכבתית מתחילה היתה מתאימה באותה מידה לתפקיד מיסנה כזה.